

Slovenské TOP
Krimi

DOMINIK DÁN

JEDNOU NOHOU
V HROBE

JEDNOU NOHOU
V HROBE

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

JEDNOU NOHOU
V HROBE

sloart

Text © Dominik Dán 2014
Published by arrangement with DANKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2014

ISBN 978-80-556-0961-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

Homo trium litterarum.

Muž troch písmen.

Tri písmená má slovo *fur* (zlodej).

Venujem vnučke Loren.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, PhD., Zuzane Hanzlovičovej,
Petrovi Miškolcimu, Mgr. Michalovi Ondrkalovi,
Mgr. Vladimírovi Pijákovi, MUDr. Denisovi
Valentovi, PhD., MUDr. Jaromírovi Chorváthovi,
MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc., MPH.

1

NOVEMBER 1998

Dievča už malo nazbieranú skoro plnú igelitku dobrôt a neponáhľalo sa. Vykračovalo si z nohy na nohu, občas koplo do prázdnej konzervy, občas zašpicatenou palicou prepichlo vrecko s odpadkami a presne mierenými údermi rozmietalo jeho obsah po okolí. Dievčina odborným okom skontrolovala, čo je v ňom, a keď nenašla nič zaujímavé, podišla k inému vrecu.

Usmievala sa, aj si poskočila, lebo dnes jej bitka nehrozí. Za plnú igelitku bitka nikdy nehrozila, jedine žeby otec prišiel domov riadne nadratý – čo sa nikdy nedalo vylúčiť, ale od matky nedostane bitku, tá mala plné igelitky rada. Bolo čo jesť a nemusí ísť žobrať ani kradnúť.

„Hééj, Imro!“ okríkla brata.

„No?“

„Hentam to kukni a né, že si zase rozrežeš nohu jak minule!“ palicou ukázala na svah hlboký dobrých desať metrov.

„Načo? Tam sme boli včera.“ Imro s rešpektom zagánil do hĺbočiny.

„Si slepý? Nevidíš, že tam ráno navádzali?“

„Jáj...“ pripustil brat a neochotne zamieril k svahu. Nová navážka vždy veštila niečo čerstvé, niečo ozaj šťavnaté, použiteľné, možno aj chutné.

Nechala brata, nech sa mocuje na strmom svahu, a sama sa vybrala ku kope obloženej premočenými matracmi a zotletými dekami.

Pri bráne zastalo auto. Vrátnik skontroloval číslo, zapísal čas a pustil ho ďalej. Vodič zaradil nižšiu rýchlosť a pomaly vystúpil až na vrchol kopca.

„Héj! Ilonka, uхни! Koľko je vás dnes?“ zareval z okienka, skôr ako začal cúvať.

„Iba ja s bratom.“

„Kde je?“

„Dolu v jame.“

„Tak uхни, idem vysýpať!“

„Už idem!“

Odišla kúsok bokom. Vodič zavrel okienko, zacúval a vysypal odpad z korby tesne vedľa plesnivých matracov.

Ešte raz stiahol okienko a už milšie sa spýtal dievčaťa: „Máš niečo?“

„Mám, ale nič moc.“

„Tak na, aby ťa doma zase nebili.“

Vyhodil jej z okna igelitku s nedojedenou desiatau, kývol jej na pozdrav, okno rýchlo zavrel, lebo mu ťahalo na holú hlavu, a pustil sa dolu kopcom.

Auto zmizlo a dievča osamelo.

„Máš niečo?“ zakričal Imro z jamy. „Čo ti to hodil?“

Ilonka otvorila igelitku a našla v nej poklad. Dve maslom natreté žemle so salámou, ani jedna nebola nahryznutá, a konzervu neotvorených sardiniiek v olivovom oleji – ešte v záruke!

Nevedela, čo je to záruka, čo sú olivy, a ani netušila, ako sa z nich získava olej, ale rybičky už párkrát v živote jedla a veľmi jej chutili. Naposledy boli v modrej plechovke – ukradol ju zo samoobsluhy bratanec Jožko. Doma by sa mu z nej nič neušlo, tak ju priniesol k nim. Plechovku otvoril otec sekerkou, ale predtým sekeru opláchol vo vedre, lebo dobre vedel, že takú dobrotu len tak ľahko znova nedostanú, a znehodnotiť ju hrdzou nechcel.

„Mám. Hodil mi žemle so salámou a konzervu. A ty?“ Ilonka sa prehrabávala vo vodičovej igelitke a iba kútikom úst odpovedala bratovi. Obsah igelitky ju fascinoval, upútal ju oveľa viac než neposedný brat dolu na svahu. Na chvíľu aj zabudla naňho dávať pozor.

„Nič, iba nohu.“

„Akú nohu? Z kurafa? Je tam ešte nejaké maso?“

„Né! Volačo vačšie. Asi jak z Angely.“

„Z jakej Angely?“

„Zo sesternice Angely z dolného konca.“

„Z vychrtnutej?“

„No.“

„Ti šibe?“

„Ja nevim. Tak ideš už sem – alebo čo?“

„Dočkaj! Šak najprv upracem toto tu, né?“

„Ale je to noha jak z Angely, fakt! Neklamem, teraz nazaj né.“

„Jakú má barvu?“

„Jak Angelina. Alebo jak tvoja. Čo sa furt vypytuješ, poď už sem! Ilonáá!“

„Prestaň ziapať! Keď má podobnú barvu jak moja, tak je to umelina. Sú to kusy z tých oných... z tých... figúrok, sú to také bábky, na keré sa natahujú šaty. Potom ich vystavujú ve výkladoch v obchodoch s handrami. V meste. Také zni-vočené kusy občas vyhadzujú, ja som tu už našla aj hlavu, aj umelé vlasy na hlave, aj ruku. Hovorím, je to umelina.“

Imro sa zohol a chytil figurínu za palec. „Ilonka, a tie figúrky sú makké?“

„Čo makké?“

„No táto je makká. Skúsil som palec.“

„Imro, ty si pako!“

Imro nebol pako, Imro bol šikovný, vnímavý chlapec. Znova sa zohol a skúsil.

„Fakt je makká! Ilonka, figúrky majú byt makké? A lozia po nich muchy?“

„Jak to mám vedet? Jaké muchy?“

„Normálne, jaké máme v kuchyni. A majú figúrky červené palce?“

„Jaké červené?“

„No táto má načerveno natreté paznechty.“

Ilona položila igelitky a špicatú palicu zapichla medzi ne, aby presne vykolíkovala svoj zábor a aby každému, kto by išiel okolo, bolo jasné, že tu to má obsadené, tu ryžuje ona. Zbehla po svahu k bratovi.

„Ukáž!“ odstrčila ho.

Všetky vrecia naokolo boli napchaté, hrboľaté, plné tovaru. Toto čierne bolo ploché, podlhovasté, splasnuté – no úplne nanič. Nebolo v ňom nič, žiadny poriadny tovar, iba noha. Trčiace chodidlo bolo skoro biele a na prvý pohľad umelé.

„Ty si chuj, Imro! Hovorila som ti, že je umelá.“

Imro odstúpil, aby jednu neschytal.

„Daj sem palicu!“

Podal jej nástroj a pozorne ju sledoval, či sa nezaženie. Nezahnala sa, tak už neustupoval.

Hrotom odborne rozsekla vrch čierneho vreca, rozťahla kraje a obnažila druhý koniec nohy.

Zarazila sa. Už videla takéto nohy a ruky, a vždy sa končili kĺbom a drôtom, raz dokonca videla, ako ich skladali a ako ich pripevňovali k trupu, aby z toho bola celá figurína – vtedy natáčali na kraji mesta film, filmári také figuríny obliekali do vojenských uniforiem a potom do nich strieľali. Ale táto nemá kĺb ani drôt, iba...

Zohla sa, prstom sa dotkla odrezaného okraja nohy. Ukazovák sa jej sfarbil načerveno. Opatrne privoňala.

„Imro...“

„No?“

„Podme odtiaľto!“

„Som ti hovoril...“

2

Detektív z oddelenia vražd Richard Krauz bol presvedčený, že už vrtajú dlho – že už museli naraziť na ropu. Žiadnu ropu nenašli. Presvedčil sa o tom, keď mu dovolili vyplúť do miniumývadla. Bola tam iba krv so slinami. Viac krvi než slín.

„Ešte chvíľu vydrž!“

To mu povedal jeho najlepší kamarát z triedy, ktorému dal trikrát odpísať písomku z matematiky. Obaja dostali jednotku. Kamarát bol za jednotku v siedmom nebi, Krauz bol teraz za štvorku vľavo hore v očistci.

„Čo skučíš? Si opichaný, nemôže ťa to bolieť! Buď v pohode,“ posmeľoval ho doktor, keď videl jeho umučený výraz.

Drbnutí zubári! Fakt si myslia, že každý opichaný musí byť v pohode? Asi ešte neboli v Leopoldove pod spoločnými sprchami.

„Heholí, hiba hom v hese,“ Krauz sa pokúsil o strnulý úsmev.

„Nebolí, iba si v strese, rozumiem,“ zopakoval zubár. Naozaj iba on rozumel reči svojich opichaných pacientov. „Tak poďme na to!“

Vrtačka nabrala obrátky a ostré škrípavé zvuky trhali Krauzovi ušné bubienky ďalšiu polhodinu.

Krauz vydržal v zubárskom kresle štyridsaťosem minút. Vedel to presne, lebo sadistický kamarát doktor namontoval na stenu oproti kreslu hodiny s polomerom aspoň dvadsať centimetrov – aby si každý mohol odstopovať dĺžku svojej krížovej cesty.

Na konci tej Krauzovej bol mučeník rád, že služobnú pištoľ nechal v kancelárii, inak by kamarátovi zo základnej školy veľmi rád predviedol, ako on ovláda svoj nástroj.

„Príď v piatok o jedenástej, dorobíme to,“ prepustil ho kamarát do domáceho ošetrovania.

Krauz mal sto chutí jednu mu drbnúť do zubov, ale u zubára sa mu takýto akt agresie zdal nemiestny, možno by stačil kopanec do rozkroku. Namiesto toho mu strčil stovku do vrecka za ochotu. Dal mu ju – chcel si pri tom aspoň zaškrípať zubami, no ale dá sa to po štyridsiatich ôsmich minútach v zubárskom kresle?

3

Tri mesiace predtým než Ilonka našla poklad v igelitke a Krauzovi takmer navštali oko cez ústnu dutinu, na konci leta, sedeli traja muži na brehu Malého Dunaja a chytali ryby. Doktor pred chvíľou chytil kapríka, nemal ani mieru, no aj tak ho rozkrájali do kotlíka, pridali Tiborovho zubáča, korenie, zeleninu, ešte pár špecií, a o chvíľu už bublalo a rozvonievalo halászlé ako z maďarskej kuchárskej knihy.

Varil Tibor, nikto nevedel uvariť takú rybaciu pochúťku ako on. Okrem toho pri ohni platila zásada, že guláš alebo polievku vždy varil iba jeden. Rokmi odskúšaná zásada, lebo nech bolo na akcii koľkokoľvek pozvaných hostí, keď sa napili, každý chcel do kotla prihodiť to svoje, zaručene najlepšie, najlepšiu tajnú ingredienciu, až sa to napokon nedalo jesť. Keď varil jeden, niesol za celú večeru osobnú zodpovednosť, a ak sa ho podarilo aspoň na začiatku uchrániť od pijatiky, najedli sa všetci a celkom chutne.

Tibor sa osvedčil, nikdy nepil a varil výborne. Voľba padla logicky naňho a nikto mu do kotlíka nekafral.

Doktor mu podal papek, aby prehrabal pahrebu z diaľky a nemusel chodiť k ohňu tak blízko ako pred chvíľou – aby ho neštípal dym v očiach.

„Köszi,“ poďakoval Tibi, prestal si utierať oči, vzal papek a upravil oheň. Prihodil polienko, nadvihol pokrievku, pomiešal, prikryl kotlík, papek oprel o peň a vrtko si sadol na plátennú rybársku stoličku.

Všetko robil rýchlo a vrtko. Odmalička. Rýchlo a vrtko sa už narodil, matka ho vyšprcla ako dobre naolejovanú sardinku, ani nevedela ako – mal sotva dve kilá a museli ho dať do inkubátora. Prežil, no nikdy nedorástol na ozajstného moc-

ného chlapa, navyše ostal tintínko, skaderuka-skadenoha, šlachovitý vrtký mužiček. V puberte sa mu zaoblili boky, zošťihleli lýtka a hlas preskočil do fistuly, ale všetci dúfali, že z toho vyrastie. Nevyrástol, a keď sa raz mama vrátila z kostola o niečo skôr a prekvapila ho pred zrkadlom v jej sukni, pochopila, že niečo nie je v poriadku. Ale bol to jej syn a nikomu, ani otcovi, ani bratovi ho nezradila.

Zolo, jeho brat, rozvalený v spacáku, si zapálil cigaretu, a kým schoval škatuľku, zavolať na brata sediaceho pri ohni.

„Tibi?“

„No?“

„Chytaj!“ Hodil mu cigarety a vzápätí aj zapalovač.

Tibi sa k nemu ani neotočil, iba sa trochu zvrchol a šikovným mávnutím ruky chytil najprv prvý balíček, potom aj zapalovač.

„Díky.“ Zapálil si, a keď vzdušnou cestou vracal bratovi cigarety so zapalovačom, trafil dvakrát presne na to isté miesto – do Zolovej nastavenej dlane – ani sa nemusel v spacáku pohnúť. Zolo až potom cigarety schoval.

Tibor bol cintľavka, dengľavka, ale šlachovitá, šikovná a vrtká dengľavka. Koľko mu príroda, alebo Pánboh, ubrali z výšky – mal sotva stošesťdesiatpäť centimetrov – a z váhy – sotva prevážil vrece cementu –, toľko mu pridali šikovnosti a vrtkosti. Ani hlúpy nebol, skôr prešibaný.

Brat Zolo bol z iného cesta. Matka sa pri pôrode skoro zbláznila, keby bol prvý, už by druhé dieťa určite nemala, ale prišiel až po roku po Tiborovi, a keď to mala za sebou, bola naozaj rada, že obaja prežili.

Kus chlapa v perinke narástol na kus chlapa v gatiach a v šesnástich ho otec prvý raz zobral medzi laná, ktoré znamenajú svet. So starším synom to spraviť nemohol, zlomili by ho jedným úderom.

Dvanásť lán, to bol svet ich otca, a keď sa prvý syn nevydaril, chcel mať borca aspoň z druhého. Naozaj boxovať dovolili Zolovi až po osemnástke, na to sú predpisy, a išlo mu to naozaj dobre, vyhral pár duelov, doma si na stene založil zbierku trofejí – aj na vojnu sa dostal do Dukly, no po vojne to celé pohnojil.

Tibor bol od mladšieho brata závislý, fyzicky aj duševne. Fyzicky preto, lebo keď vyviedol kamarátom akékoľvek

svinstvo, nikto ho nemohol zbiť – prišiel mladší brat a vymlátil hoci aj pol triedy. Duševne preto, lebo...

Spájalo ich zvláštne puto. Zolo ho nikdy veľmi necítil, zato Tibor stále. Aj sa mu to snažil naznačiť, ale Zolo sa iba smial. Občas ho smiech prešiel, to vtedy, keď mu starší brat doma pri večeri povedal, že doobeda zacítil bolesť v pravej nohe. Zolo iba nechápavo pokrútil hlavou. Naozaj doobeda spadol z motorky a odrel si pol stehna. Inokedy mu Tibor povedal, že cíti bolesť na srdci, že ho pichá. Zolo sa mu priznal, že v Komárne stretol najkrajšiu babu, akú kedy videl, ale nevie zohnať jej číslo.

Takých príhod mali veľa, Tibor tušil, že sú prepojení, Zolo to bral na ľahkú váhu a brata iba vysmieval.

Keď Zolo narukoval, Tibor sa skoro zbláznil, odlúčenie prežíval veľmi ťažko – dva roky bez brata! Nepredstaviteľné, ale prežil. Po návrate mu vystrojil v miestnej krčme paradnu oslavu na privítanie. Všetci sa ožrali a jeden z kamarátov urobil chybu – nevedomil si, že Zolo je už z vojenčiny doma a že si musí dávať pozor na ústa. Začal si z Tibora robiť žarty, vraj prečo má taký tenučký hlások a prečo má také tenučké nožičky, a nech im ukáže gule, ak je naozaj chlap, a nie baba – a už to bolo! Zolo sa zahnal a podrývač sa váľal v krvi, potom začali demolovať stoly a stoličky, krčmár so synom sa postavili na obranu majetku a krčmárov syn dostal od Zola priamy úder na špicu brady. Zlomil mu sánku a krčný stavec. Sánku zdrôtovali, stavec nie – zostal na vozíčku.

Verdikt bol nekompromisný: štyri roky natvrdo. Po dvoch rokoch aj nejakých mesiacoch ho za dobré správanie prepustili. Boxovať už nemohol, zväz sa postavil zásadne proti – bitkári, ktorí sa nevedia ovládať a zo slušných ľudí robia invalidov, do radov športovcov nepatria.

Mama zalamovala rukami, s otcom si už Zolo nikdy neporozumel – jeho sklamanie bolo príliš veľké. Tibor plakal asi najviac z celej rodiny a všetko si kládol za vinu. Chcel si podrezať žily, ale v poslednej chvíli prišla do kúpeľne mama a vyfliaskala ho.

Zolovi to bolo jedno, v base si našiel nového kamaráta.

Doktor nikdy nevychodil vysokú školu, a už vôbec nie medicínu, ale keď sa stretol s problémom, úvahu vždy začínal obľúbenou vetou: „Z hľadiska globálneho aspektu po

zvážení všetkých relevantných a postgraduálnych interpunkcií je v hlavnom ohnisku zorného poľa generálne interferenčný predpoklad, že toto by sme mohli vyriešiť asi takto...” A nasledoval návrh sprevádzaný dlhým prehrávaním nakrátko ostrihaných čiernych kučeravých vlasov.

Každému bolo jasné, že v base sa takto môže vyjadrovať jedine doktor, a tak mu prischla prezývka, na ktorú bol primerane hrdý. Keď mu prischla, vtedy Zolo ešte nesedel, ešte boxoval, stretli sa, až keď si Doktor odkrúcal tretí trest a Zolo sa dostal k nemu na cimru ako prvotrestanec.

Doktor sa vyučil u otca vo vyhni za kováča, jeho otec bol cigánsky kováč vychýrený na celej Dolnej zemi, syn išiel v jeho šlapajach a rodina bola naňho hrdá. Až kým ich syn neprekvapil. So železom mu to išlo jedna báseň – keď ukul nôž, bol to umelecký predmet. Nože mal naozaj v oblube, vedel sa s nimi pohrať a dobre sa predávali. Ale aj zámky sú zo železa. Najprv sa ich naučil kovať na domové a záhradné brány, potom sa ich naučil rozoberať a skladať a napokon otvárať aj bez kľúča.

K železu mal vždy vrúcny vzťah – keď ho prvý raz chytili, mal za sebou sériu dvadsiatich otvorených zámok. Bohužiaľ, bytových, a v šope v záhrade za domom našli policajti zakopaný hotový poklad. Ani vychýrený pirát Modrofúz nenazbíjal toľko zlata čo Doktor a jeho partia.

Rodina ho vykoplá a Doktor pokračoval v krasojazde so striedavými úspechmi a neúspechmi. Tie posledné boli tri. Pri treťom sa zoznámil so Zolom.

Zolo prišiel do basy ako prvotrestanec, ako basistický panik, a za to, že tak z basy aj odchádzal, mohol ďakovať svojim bicepsom a Doktorovi. Pri prvom pokuse o znásilnenie mu pomohol, a keď zistili, že bývajú dve dediny od seba, stali sa z nich priatelia.

Medzi jednotlivými pobytmi v nápravno-výchovných ústavoch Doktor žral. Tvrdil, že na vine sú svine komunisti, lebo ho chytili ako prví, spôsobili mu traumu na celý život a lieči sa z nej jedlom. Stala sa z neho krpatá tuková guľka. Tuk pod pazuchami mu odtláčal ruky od tela a tuk na stehnách mu rozfahoval nohy, takže vyzeral ako pavúk – tento dojem umocňovalo telo bez krku – čierna kučeravá hlava mu vyrastala priamo spomedzi pliec.

„Tibi...“

„No?“

„Kukni hore aj dolu,“ navrhol Doktor a bradou ukázal proti prúdu aj po prúde rieky.

Tibi prikývol a bez reptania vrtko odbehol.

Doktor sa zahniezdil v kresle, ohorok presne miereným oblúkom hodil do ohňa. Sedel v ozajstnom čalúnenom kresle s drevenými opierkami – našli ho vyhodené na kraji poľnej cesty. Doktorovi sa zdalo celkom zachované, čo na tom, že bolo zaprášené, a previezol si ho na oblúbené lovisko. Vydržalo tu celú jar aj leto a nikto im ho neukradol, takže si užíval rybačku z pohodlia obývačkového kresla. Bol rád, lebo vzhľadom na jeho hmotnosť mu poloha nalezato v nepohodlnom spacáku nevyhovovala a večne šomral.

Všetci ďakovali osudu za kreslo, lebo keď Doktora niečo tlačilo a omínalo, nebola s ním rozumná reč.

Zolo spozornel. Keď Doktor poslal Tibiho na prieskum, asi sa konečne rozhodol. Bol rád, že sa konečne rozhodol, už na to netrpezlivo čakal.

Troch dedinských rybárov v týchto horúcich dňoch končiaceho sa leta spájala nielen rybačka, mali aj iné spoločné záľuby. Jednu z nich sa asi Doktor práve pokúsi oživiť, dať jej reálne črty – a Zolo bol zvedavý, na čo prišiel. Zahniezdil sa v spacáku, smradlavý prepotený vankúš si našuchoril navysoko, aby lepšie videl.

Tibor sa vrátil a ako blesk si sadol na svoje miesto k ohňu. Doktor ho sledoval s neskrývaným záujmom, s takým neskrývaným, že už o ňom mal so Zolom vážnu debatu. Zolo videl na vlastné oči, čo robil Doktor s takými dengľavými spoluväzňami, ako bol jeho brat, a po jednej návšteve krčmy si ho vzal bokom.

„Doktor, prestaň s tým očumovaním! Tibiho nie!“

„Dobre, doboha, jeho nie, ale aspoň mi povedz – je teploš, alebo nie?“

„Nie je! Je trochu iný, nedorastený, ale teplý nie je!“

„Tak dobre, nie je, tým je povedané všetko.“

Doktor rezignoval, lebo v base videl, čo dokážu Zolove bicepsy. Aby sa nedostal so Zolom do zbytočného konfliktu ani dnes na rybačke, neuvážene chlipný pohľad zahrnal do autu slovami: „Tebe sa lieta sem a tam, Tibi! S tými kilami

sa ti ani nečudujem, iba ti závidím. Ja s týmto,“ pohladil si obrovský pupok, „sa už ledva gúlam.“

Zolo prestal gániť a Doktor sa na odľahčenie situácie iba usmial.

„Dolu po prúde je to čisté, hore sú od nás dvaja asi na päťdesiat metrov, ale majú pustený tranzistorák,“ referoval Tibi.

Doktor spokojne pokýval hlavou, chvíľu to vyzeralo, ako by sa opálenému snehuliakovi mala skotúľať horná guľa zo spodnej.

„Nehorí ti to?“ ukázal na kotlík.

Tibor vrtko vyskočil, veľkou varechou zodvihol pokrievku, pomiešal, nabral, pofúkal, ochutnal, dosolil, dosypal červenej papriky, vrátil pokrievku a sadol si na rybársku stoličku. Spravil to rýchlejšie, než si Doktor stihol odgrgnúť.

Tibor bol pripravený, zvedavo sa zahľadil na Doktora a už ani necekol. Zolo takisto.

„No pozrite sa,“ začal Doktor váhavo, „z hľadiska globálneho aspektu po zvážení všetkých relevantných a postgraduálnych interpunkcií je v hlavnom ohnisku zorného poľa generálne interferenčný predpoklad, že náš problém by sme mohli vyriešiť asi takto...“ Na chvíľu sa odmlčal a prehrabal si nakrátko ostrihané čierne kučeravé vlasy. „Seriem na vás, podľa mňa je to blbosť.“

Tibor sa ani nepohol, Zolo skoro vyskočil zo spacáka.

„Ale veď sme ti plán vysvetlili do najmenších podrobností, tak v čom je problém!?“

„V prvom rade prestaň revať, dobre?“

„Prepáč,“ uvedomil si Zolo a sklapol.

„V druhom rade...“ zaváhal, „poviem vám niečo k vášmu takzvanému plánu. Tak, ako ste to naplánovali, je to blbosť. To sa nemôže podariť,“ šepkal Doktor.

„Doktor, nehovor mi, že sa to nedá. Máme to perfektne premyslené,“ snažil sa bratovi pomôcť Tibor.

„Tibi, ja ti nehovorím, že sa to nedá, ale tak, ako ste to so Zolom naplánovali, je to blbosť.“

Tibi rozpačito pozrel na Zola, čakal od brata podporu. S Doktorom mohol pohnúť jedine on.

„Doktor, zvážil si všetky argumenty za aj proti?“

„Zolo, ja nehovorím, že by som do toho nešiel, ale nie podľa vás. Uznáš sám, že to treba premyslieť do najmenších detailov.“

„Uznávam.“

„To, že to tam Tibi pozná, ešte nič neznamená.“

„Niečo áno, Doktor.“

„Dobre, niečo áno, ale premyslieť to musíme do najmenších podrobností.“

„To uznávam.“

„Ako ste akciu navrhli vy dvaja, to nepôjde.“

„Mysleli sme, že áno.“

„Nepôjde, lebo zlomovým bodom vášho plánu je ten starý. Ak nepovolí, budeme ho musieť mučiť, ak sa nám minie čas, potom ťažko mučiť, a ak to poserie a vydrží, tak ho musíme zabiť, lebo nás spozná. Aspoň Tibora určite. Ste si toho vedomí?“

Zolo si odkašľal, takto otvorene s ním o akcii ešte nikto nehovoril. Ale ešte nikdy nešlo v akcii o toľko peňazí. Otvorenosť bola namieste.

„Zabiť?“ zašomral.

„S tým ste asi nerátali, však? Ak ho necháme žiť a niečo sa časom poserie, bude z neho korunný svedok, ktorý nám zlomí krky a pošle nás do basy na dvadsať rokov. Na konci akcie sa ho budeme musieť zbaviť, či sa vám to páči, alebo nie, ale s tým by som si na vašom mieste ťažkú hlavu nerobil, toho si zoberiem na starosť ja.“

Aspoň niečo, Zolovi sa viditeľne uľavilo. Rozbiť niekomu hubu, zlomiť sánku či ruku, poprípade rozkopáť gule – sem s ním, s tým nemal problém, ale zabiť...

„Budeme potrebovať viac ľudí?“

„Nie, Zolo, zvládneme to aj v trojici, ale potom musí ísť dovnútra aj Tibi, a tým sa zvyšuje riziko, že ho spoznajú. Inak musíme zobrať viac ľudí a deliť sa. To asi nechce nikto. Teda sa to celé musí preplánovať, a ak si každý splní svoju funkciu, podarí sa to. Ja som vám chcel iba vysvetliť, že tak, ako si to predstavujete vy, sa to urobiť nedá. Veci nejdú tak hladko, ako ich ukazujú v televízore.“

„Dobre, presne takto som si to predstavoval – že nám poradiš. Preto sme oslovili teba. Nie nadarmo ti hovoria Doktor.“

„Vyríšme zásadnú otázku, aby sme vedeli, či má vôbec zmysel rozprávať ďalej. Ak trváte na svojom pláne, dáme si halászlé, vypijeme, čo máme, a zajtrajšok prespíme, lebo ja s vami do toho nejdem. Ak ste ochotní zmeniť plán, zobraj ma do partie a počúvať moje rady, tak si dáme halászlé, vypijeme iba dve fľaše, vyspíme sa – a zajtra poobede o druhej u mňa. Začneme podľa nového plánu.“

Zolo pozrel na brata.

Tibor prikývol.

Aj Zolo prikývol.

Neváhali ani chvíľu. Konečne našli niekoho, kto bol ochotný a hlavne schopný pomôcť im s akciou, s ktorou sa v duchu mordovali už vyše pol roka. Všetko vymyslel a naplánoval Tibor, on mal k tomu najbližšie, ale nech svoj plán obracali zhora nadol, zboka nabok, stále im chýbal faktor profesionality, a teda aj istota, že celá vec sa podarí a namiesto do lochu poputujú do finančného raja. Konečne sa zablyslo na lepšie časy.

„Ideme do toho s tebou,“ rozhodol Zolo za oboch.

Doktor si spokojne prehrabol krátke kučeravé vlasy.

„A... o čom tu celý čas drmolíme?“ spýtal sa a zdvihol pohár. „Ja len, aby som vedel, či sa mi oplatí...“

„Zhruba dva melóny,“ zašomral mimochodom Tibor. „Ale býva aj viac,“ dodal ledabolo a ďalej prehrabával pahrebu.

Doktor sa usmial. S vypitím počkal, trochu mu zovrelo hrdlo.

„Za to sa oplatí aj zomrieť! Na nás, chlapani moji milení!“ zahulákal naradostený Zolo.

Vypili.

„Aj zabiť...“ dodal ticho Doktor.